

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2To/4/2021
Identifikačné číslo spisu: 9519100082
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:9519100082.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martina Piovartsyho, v trestnej veci obžalovaného Ing. F. G. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom 26. apríla 2022 v Bratislave, o odvolaní obžalovaného Ing. F. G. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 10. decembra 2020, sp. zn. BB-3T/10/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného Ing. F. G. sa zamietá.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred súdom I. stupňa

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 10. decembra 2020, sp. zn. BB-3T/10/2019, bol obžalovaný Ing. F. G. uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1. ako generálny riaditeľ odboru dohľadu nad trhom cenných papierov, poisťovníctvom a dôchodkovým sporením Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“) v presne nezistenej dobe v roku 2015 na presne nezistenom mieste v Bratislave žiadal a následne v presne nezistenom období niekedy v mesiaci december 2015 v reštaurácii E. K. v H. so sídlom H., H. U. č. X, prijal finančnú hotovosť vo výške 1.000,- eur od RNDr. K. Y., ako predsedu predstavenstva spoločnosti V. X. Ž. K., a.s. so sídlom H., ul. A. č. X, IČO: XXXXXXXXX (ďalej len „spoločnosť V. X.“) a finančnú hotovosť vo výške 1.000,- eur od Ing. K. P., ako člena predstavenstva spoločnosti V. X., ako úplatok vo forme náhrady za nerealizovanú a pravý dôvod odovzdania peňazí fingujúcu stávkou „o zjedenie 1 kilogramovej porcie steaku za jednu hodinu“ za to, že v súvislosti s dohľadom NBS nad spoločnosťou V. X. neuloží najprísnejšie sankcie v zmysle § 139 zákona č. 39/2015 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 39/2015 Z. z.“),

2. ako generálny riaditeľ odboru dohľadu nad trhom cenných papierov, poisťovníctvom a dôchodkovým

sporením NBS v presne nezistenej dobe, niekedy v mesiaci máj alebo jún 2016, na presne nezistenom mieste v Bratislave žiadal a následne dňa 24. februára 2017 v presne nezistenom čase v reštaurácii E. K. v H. so sídlom H., H. cesta č. X, prijal finančnú hotovosť vo výške 2.000,- eur od RNDr. K. Y., ako predsedu predstavenstva spoločnosti V. X. ako úplatok vo forme výhry za tentokrát už realizovanú, avšak vo svojej podstate pravý účel odovzdania peňazí len zakrývajúcu stávkou „o zjedenie jednokilogramovej porcie steaku za jednu hodinu“ a následne dňa 24. februára 2017 v presne nezistenom čase pred reštauráciou E. K. so sídlom H., H. U. č. X, žiadal od RNDr. K. Y. úplatok vo výške 10.000,- eur za to, že v súvislosti s dohľadom NBS nad spoločnosťou V. X. neuloží najprisnejšie sankcie v zmysle § 139 zákona č. 39/2015 Z. z.

Za to mu Špecializovaný trestný súd uložil podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona Špecializovaný trestný súd obžalovanému uložil aj peňažný trest vo výške 10 000,- eur a podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, uložil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 rok.

V odôvodnení tohto rozsudku Špecializovaný trestný súd po zrekapitulovaní predchádzajúceho konania a citácie podstatnej časti predchádzajúceho rozsudku, ktorým bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby, ako aj uznesenia najvyššieho súdu z 25. augusta 2020, sp. zn. 2 To 12/2019, ktorým bol tento rozsudok Špecializovaného trestného súdu zrušený a vec bola vrátená na opätovné prejednanie a rozhodnutie, uviedol, že po vrátení veci opätovne nariadil hlavné pojednávanie, ktoré vykonal 10. decembra 2020, predvolal obžalovaného, ktorému opätovne dal priestor na vyjadrenie a zamietol návrh obhajoby na vypočutie svedka O., ktorého výpoveď sa nijak netýkala udalostí v Košiciach. Obžalovaný aj v rámci tohto konania nevyužil svoje právo vo veci nevypovedať, uviedol však len toľko, že v plnom rozsahu trvá na všetkom čo uvádzal doteraz a nemá k veci čo dodať. Skutok sa stal tak ako uviedol predtým na hlavnom pojednávaní. Naďalej sa cíti byť nevinný, pričom v tomto duchu koncipoval aj svoju záverečnú reč. V rámci nej obhajca spochybnil postup odvolacieho súdu, ktorý v podstate prikázal prvostupňovému súdu ako má rozhodnúť, na čo podľa názoru obhajoby nemá právo.

Prvostupňový súd ďalej uviedol, že akceptoval priebeh udalostí tak ako to vysvetľujú a opisujú svedkovia Y., P. a S. (v pôvodnom rozsudku „verzia č. 1“ priebehu udalosti). Za takejto situácie potom odvolávajúci sa na vysvetlenia, ktoré prvostupňový súd učinil už v rámci svojho prvého rozhodnutia vo veci, nebolo sporu o tom, že vo všetkých vymenovaných prípadoch išlo o úplatok, tak ako ho definuje § 131 ods. 3 Trestného zákona. Na rozdiel od obžalobného návrhu však takéto „zabalenie“ úplatku do vskutku netypickej formy stávky (pôvodne v rozsudku nazvanej „mimikry stávka“, na analýze ktorej sa nič nemení a prvostupňový súd prebral odvolacím súdom nijak nenapadnutý spôsob svojho právneho rozmyšľania v rámci prvého pojednania veci na hlavnom pojednávaní), premietol aj do znenia skutkovej vety, aj to len vysvetľujúcim spôsobom a tak, aby totožnosť skutku ostala zachovaná.

Následne už z hľadiska právneho posúdenia išlo podľa prvostupňového súdu o relatívne jednoduchú vec, pretože obžalovaný v oboch prípadoch žiadal a prijal vec - peniaze, na ktoré nemá právny nárok, pričom len formálne a fiktívne deklaroval, že ide o stávkou. V zmysle § 1 ods. 1, ods. 2 zákona č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska je potom Národná banka Slovenska nezávislou centrálnou bankou Slovenskej republiky, ktorá je právnickou osobou so sídlom Bratislave, nezapisuje sa do Obchodného registra a v prípadoch svojho rozhodovania nie je subjektom súkromného práva. Jej zamestnanci s rozhodovacími právomocami potom spĺňajú definíciu štátnych zamestnancov, ako ich má na mysli § 128 ods. 1 Trestného zákona a ide o verejných činiteľov. Obžalovaný Ing. F. G. sa potom z titulu svojej funkcie jednoznačne podieľal na plnení úloh spoločnosti a štátu a používal pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená. Podľa názoru prvostupňového súdu nemožno mať pochybnosti ani o tom, že trestný čin bol spáchaný v súvislosti s právomocou a

zodpovednosťou obžalovaného ako osoby, ktorá rozhodovacou právomocou obdarená je (viď aj rozhodnutia, ktoré sú obsahom spisu). Opis skutku pritom v tomto prípade jednoznačne napĺňa definíciu veci všeobecného záujmu podľa § 131 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko aplikácia bankového dohľadu jednoznačne presahuje rámec individuálnych práv a záujmov jednotlivca a je v záujme štátu a spoločnosti, aby takýto dohľad bol v súlade s ochranou verejného záujmu týkajúceho sa všetkých občanov republiky a bol vykonávaný v záujme všetkých občanov neutrálne a spravodlivo.

Vo vzťahu k výroku o treste Špecializovaný trestný súd uviedol, že nebezpečenstvo korupcie ako protispoločenského javu zdôrazňuje nielen Trestný zákon a vnútroštátne predpisy ako celok, ale aj Medzinárodný trestnoprávny dohovor o korupcii, vyhlásený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 375/2002 Z. z. Je nesporné, že korupcia, či už formou podplácania, nepriameho úplatkárstva alebo prijímania úplatkov ohrozuje právny štát, demokraciu a ľudské práva, podkopáva dobrú vládu, slušnosť a sociálnu spravodlivosť, naruša hospodársku súťaž, bráni hospodárskemu rozvoju a v konečnom dôsledku ohrozuje stabilitu demokratických inštitúcií i morálne základy spoločnosti. O to viac tieto tvrdenia platia v súvislosti s korupciou osôb, ktoré zabezpečujú dôležité úlohy spoločnosti. Závažnosť tohto protispoločenského javu zákonodarca odzrkadľuje aj v stanovených trestných sadzbách pre jednotlivé trestné činy korupcie, ktoré inak práve s výnimkou trestného činu nepriamej korupcie možno považovať za trestné sadzby prísne (v tomto prípade ide o základnú sadzbu trestu odňatia slobody od 5 do 12 rokov). Prísnosť týchto sadzieb však odráža naliehavú spoločenskú potrebu tento jav všetkými možnými prostriedkami vrátane prostriedkov represívnych potierať.

V predmetnej veci Špecializovaný trestný súd pri prevahe poľahčujúcich okolností podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona, pri znížení hornej hranice trestnej sadzby, ukladal obžalovanému trest odňatia slobody v rámci upravenej trestnej sadzby v rozmedzí od 5 rokov do 9 rokov a 8 mesiacov. S prihliadnutím na všetky skutočnosti obžalovanému uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby, pričom neuvažoval o možnosti využitia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu, ktorú povoľuje zákon v režime § 39 Trestného zákona. Špecializovaný trestný súd mal za to, že takto určený a vymieraný trest v dostatočnom rozsahu splní účel tak, ako je definovaný ustanoveniami Trestného zákona, vrátane účelu generálnej prevencie. Poukázal pritom najmä na plánovaný následok trestného činu, ktorým je v podstate znefunkčnenie systému objektivity a neutrality bankového dohľadu, bez ohľadu na to, či išlo o kamuflovanie vôle alebo reálne mienený úmysel „vyjsť v ústrety po vyhratej stávke“. V oboch prípadoch ide o následok vskutku závažný, pričom takto vyvolaná a naplánovaná situácia podkopáva dôveru v transparentné a objektívne fungovanie štátom (resp. centrálnou bankou) riadených procesov. Je však pravdou, že k deformovaniu výsledkov bankového dohľadu v konečnom dôsledku zrejme nedošlo, čo síce, ako to už bolo uvedené, na právnu kvalifikáciu skutku vplyv nemá, ale určite ide o fakt zohrávajúci úlohu v prospech páchatel'a v skutku opísaného konania (inak povedané v konečnom dôsledku nemožno konštatovať, že by úplatok pri rozhodovacom procese banky a jej úradníkov zohral nejakú úlohu). Aj toto potom bolo dôvodom, prečo Špecializovaný trestný súd za spravodlivý považoval trest na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby. Vzhľadom na to, že išlo o vážny zásah do legality a legitimacy procesov centrálnej banky, napriek tomu, že v osobe obžalovaného nešlo o osobu s kriminálnou minulosťou, Špecializovaný trestný súd neuvažoval o uložení iného než nepodmienečného trestu odňatia slobody, pričom mu to neumožňovala ani zákonom stanovená sadzba. Nezabudol taktiež zdôrazniť, že vyhliadky na nápravu páchatel'a a na zmenu jeho postoja ku konaniam, ktoré vykazujú znaky nezákonnosti (jeden z cieľov trestu), sú v každom konkrétnom prípade všeobecne vyššie u osôb, ktoré protiprávnosť svojich postupov uznajú a úprimne oľutujú. Aj preto takýto postoj každého páchatel'a zákonodarca klasifikuje ako poľahčujúcu okolnosť, ktorá v praxi súdov zohráva naozaj významnú úlohu. V predmetnej veci však takúto poľahčujúcu okolnosť priznať nebolo možné.

Vo vzťahu k zaradeniu obžalovaného do ústavu na výkon trestu Špecializovaný trestný súd uviedol, že nakoľko obžalovaný v posledných desiatich rokoch nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, zaradil ho do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa názoru Špecializovaného trestného súdu sa adekvátnym a nevyhnutným javilo byť aj uloženie peňažného trestu vo výške 10.000,- eur, pretože mal za to, že páchatel' sa svojim úmyselným konaním

snažil získať pre seba prípadne pre iného majetkový prospech, pričom vzhľadom k postaveniu obžalovaného v minulosti, keď ako relatívne vysoko postavený úradník banky mal zabezpečený dostatočný príjem, boli splnené všetky zákonom vymedzené podmienky na uloženie peňažného trestu.

II.

Odvolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti tomuto rozsudku zahlásil odvolanie obžalovaný Ing. F. G. ihneď po jeho vyhlásení. Zahlásené odvolanie dodatočne písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu JUDr. Dušana Ivana písomným podaním z 10. februára 2021, v ktorom poukázal na to, že skutkové hodnotenie vykonaných dôkazov sa v napadnutom rozsudku obmedzuje na dve vety, a to že právny názor odvolacieho súdu je pre prvostupňový súd záväzný a že Špecializovaný trestný súd akceptoval priebeh udalostí tak ako to vysvetľujú a opisujú svedkovia Y., P. a S. (v pôvodnom rozsudku „verzia č. 1“ priebehu udalostí). Takéto odôvodnenie rozsudku podľa obžalovaného nezodpovedá kritériám uvedeným v § 168 Trestného poriadku, pretože Špecializovaný trestný súd rezignoval na riadne odôvodnenie svojho rozhodnutia s poukazom na právny názor najvyššieho súdu. Obžalovaný uviedol, že v celom rozsahu trvá na podaniach, na ktoré sa odvolal vo svojom pôvodnom odôvodnení odvolania z 23. decembra 2020. Osobitne sa domáha toho, aby odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní vzal do úvahy všetky jeho námietky, ktoré formuloval v bodoch 1 - 3 svojho písomného podania z 27. októbra 2020 a zaoberal sa aj nedôvodným odmietnutím jeho návrhov na doplnenie dokazovania v bode 4 tohto podania. Vo vzťahu k procesnému použitiu dôkazov - výpovedí svedkov Y., P. a S. poukázal na svoje námietky v bode 3.4 svojho vyjadrenia zo 16. decembra 2019 a vo vzťahu k svojej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia formulovanej jeho pôvodným obhajcom obžalovaný poukázal na svoje vyjadrenie z 10. decembra 2020.

Nezákonnosť napadnutého rozhodnutia videl obžalovaný v tom, že Špecializovaný trestný súd ho vo vzťahu k výroku o vine odôvodnil spôsobom, ktorý je podľa neho nepreskúmateľný. Pri hodnotení skutkového stavu sa totiž odvolal na verziu 1 pôvodného rozsudku z 11. októbra 2019, ktorý však bol zrušený; navyše, Špecializovaný trestný súd žiadnym spôsobom neodôvodnil, prečo túto verziu uprednostnil pred inými rovnocennými verziami skutku. V rozsudku z 11. októbra 2019 pritom Špecializovaný trestný súd podľa obžalovaného logicky odôvodnil favorizovanie preňho priaznivejšej verzie odôvodňujúcej jeho oslobodenie spod obžaloby. Odkaz na hodnotenie skutkového stavu vykonaného najvyšším súdom v zrušujúcom uznesení z 25. augusta 2020 podľa obžalovaného neobstojí. V podaní z 27. októbra 2020 poukázal na to, že najvyšší súd vo svojom zrušujúcom uznesení oktrojoval prvostupňovému súdu spôsob hodnotenia dôkazov a skutkové závery z toho vyplývajúce, hoci v postupe odvolacieho súdu absentuje bezprostrednosť vnímania ústne vykonaných dôkazov. Obžalovaný je toho názoru, že Špecializovaný trestný súd nebol viazaný takýmto hodnotením dôkazov najvyšším súdom a po doplnení dokazovania tak, ako to obžalovaný navrhol podaním z 27. októbra 2020, mohol opätovne vyhodnotiť vykonané dôkazy a dospieť k záveru o jeho nevine. V žiadnom prípade teda nebol viazaný takým hodnotením skutkového stavu, ako to urobil najvyšší súd vo svojom uznesení z 25. augusta 2020, pretože nejde o právny názor odvolacieho súdu podľa § 327 ods. 1 Trestného poriadku.

Na základe uvedeného obžalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo všetkých výrokoch a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Písomným podaním z 22. apríla 2022 obžalovaný Ing. F. G. oznámil odvolaciemu súdu, že sa zúčastní verejného zasadnutia určeného na 26. apríla 2022, uviedol, že v celom rozsahu trvá na svojich výpovediach vykonaných v priebehu doterajšieho konania, ako aj na podanom odvolaní, pričom korupčného deliktu označeného v napadnutom rozsudku sa nedopustil. V prípade, že najvyšší súd napriek výsledkom dokazovania, ktoré podľa názoru obžalovaného nepotvrdzujú spáchanie žiadneho trestného činu, uprednostní vo svojom meritórnom rozhodnutí záver o jeho vine, požiadal, aby súd zväžil pri posudzovaní zákonnosti napadnutého prvostupňového rozsudku vo výroku o treste splnenie

podmienok pre mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, a to v časti týkajúcej sa jeho pomerov. V tejto súvislosti predložil tri lekárske správy o svojom dlhšie pretrvávajúcom vážne narušenom zdravotnom stave, pričom aj s prihliadnutím na túto okolnosť požiadal, aby mu najvyšší súd v prípade konštatovania viny uložil trest nespojený s výkonom trestu odňatia slobody s poukazom na § 39 ods. 3 písm. d) Trestného zákona.

Na verejnom zasadnutí obhajca obžalovaného doplnil dôvody odvolania obžalovaného poukazom na dlhotrvajúce spory medzi NBS a V. X., na evidentnú zainteresovanosť zástupcov spoločnosti V. X. na výsledku predmetného trestného konania, čo vyvoláva potrebu osobitnej obozretnosti pri hodnotení pravdivosti ich výpovedí, opätovne poukázal na knihu jázd, na to, že zástupcovia spoločnosti V. X. podali trestné oznámenie až po zavedení nútenej správy a na absenciu akýchkoľvek dôkazov o tom, že by obžalovaný v danom období zvyhodňoval spoločnosť V. X. pri výkone dohľadu nad ňou. Navrhol oslobodiť obžalovaného spod obžaloby pre skutok uvedený v bode 1) podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku a pre skutok uvedený v bode 2) podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, alternatívne po zrušení napadnutého rozsudku vrátiť vec prvostupňovému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie alebo po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o treste tomuto uložiť s použitím § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona trest nespojený s výkonom trestu odňatia slobody.

Obžalovaný Ing. F. G. uviedol, že celý tento prípad voči sebe považuje za vykonštruovaný, nevie, či by aj v súčasnosti podpísal rozhodnutie o nútenej správe spol. V. X., je v zlom zdravotnom stave, ktorý je ale stabilizovaný od jeho zistenia po prvej operácii. Vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa pripojil k tomu, čo uviedol v konečnom návrhu jeho obhajca.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril. Na verejnom zasadnutí v rámci konečného návrhu navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku, považujúc napadnutý rozsudok za zákonný, správny a dôvodný.

III.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteľ aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie obžalovaného Ing. F. G. nie je dôvodné.

Pre úplnosť sa žiada v prvom rade uviesť, že predmetná trestná vec už bola predmetom odvolacieho konania na najvyššom súde, a to na základe odvolania prokurátora podaného proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 11. októbra 2019, sp. zn. BB-3T/10/2019, ktorým bol obžalovaný podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby. Na podklade tohto odvolania najvyšší súd napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Pokiaľ obžalovaný v tejto súvislosti v podanom odvolaní namietal, že najvyšší súd týmto uznesením zaviazal Špecializovaný trestný súd akým spôsobom má hodnotiť dôkazy a skutkové závery, k tomu je potrebné uviesť, že v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 12/2019 odvolací súd v prvom rade Špecializovanému trestnému súdu vytkol nesprávne poukázanie na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 13/2018, ktoré sa vzťahuje na situáciu, keď dôjde k oslobodeniu obžalovaného podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, pričom v predmetnej veci Špecializovaný trestný súd obžalovaného oslobodil podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku. Následne najvyšší súd Špecializovanému trestnému súdu vytkol, že v napadnutom rozsudku nevysvetlil, z akého dôvodu považoval výpovede obžalovaného Ing. F. G. a svedka N. Š. v časti, že išlo o regulérne uzatvorenú stávk, za vierohodnejšie než výpovede

svedkov K. Y., K. P. a Z. S.. Následne odvolací súd uviedol okolnosti, ktoré vylučujú záver uvedený v napadnutom rozsudku o tom, že nebolo preukázané, že sa skutok stal, teda v prípade oslobodenia obžalovaného by do úvahy prichádzalo len oslobodenie podľa § 285 písm. b) alebo písm. c) Trestného poriadku.

Pokiaľ obžalovaný v podanom odvolaní uvádza, že prvostupňový súd nebol viazaný hodnotením dôkazov vykonaným najvyšším súdom, odvolací súd k tomu uvádza, že v zrušujúcom uznesení Špecializovaný trestný súd ani nezaväzoval k tomu, akým spôsobom má dôkazy hodnotiť, avšak konštatoval, že v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sa Špecializovaný trestný súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, pričom úlohou prvostupňového súdu po vrátení veci bolo opätovne sa s týmito skutočnosťami vysporiadať. Napokon, ako je to uvedené aj v § 327 ods. 1 Trestného poriadku (ktorého znenie bolo nepochybne známe aj Špecializovanému trestnému súdu) súd, ktorému bola vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd. Špecializovaný trestný súd bol tak po vrátení veci viazaný len dôvodom zrušenia rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a v jeho intenciách bol vec povinný znovu prejednať a rozhodnúť.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaného týkajúcim sa toho, že v napadnutom rozsudku absentuje riadne odôvodnenie, je potrebné poukázať na to, že Špecializovaný trestný súd v napadnutom rozsudku na str. 3-5 zrekapituloval priebeh konania od podania obžaloby do vydania prvého rozsudku, na str. 5 - 15 odcitoval podstatnú časť tohto svojho predchádzajúceho rozhodnutia, vrátane alternatív, ktoré v ňom boli uvedené, pričom na str. 16 uviedol, že táto časť odôvodnenia rozsudku nebola ďalším priebehom konania nijak ovplyvnená. Už v napadnutom rozsudku je teda uvedené, z akých dôvodov Špecializovaný trestný súd obžalovaného uznal za vinného. V nadväznosti na odvolacie námietky obžalovaného, pre úplnosť odôvodnenia sa žiada zopakovať, že obžalovaného Ing. F. G. usvedčujú zo spáchania skutku výpovede svedkov RNDr. K. Y., Ing. K. P. a Ing. Z. S. a sčasti aj svedka Ing. N. Š., z ktorých vyplýva, že to bol práve obžalovaný Ing. F. G., ktorý ako verejný činiteľ - generálny riaditeľ odboru dohľadu nad trhom cenných papierov, poisťovníctvom a dôchodkovým sporením Národnej banky Slovenska inicioval nie oficiálne, pracovné stretnutia, ale neformálne stretnutia so zástupcami dohliadaného subjektu - spoločnosti V. X.. Tieto neformálne stretnutia inicioval i napriek tomu, že ako je zrejmé z jeho výpovede i z výpovedí všetkých vyššie uvedených svedkov, obžalovaný a zástupcovia spoločnosti V. X. neboli blízkymi priateľmi či dokonca kamarátmi. Všetci títo svedkovia pritom potvrdili, že to bol obžalovaný Ing. F. G., ktorý inicioval a trval na stretnutiach i na uskutočnení „stávky“ spočívajúcej v konzumácii kilogramového steaku. Obžalovaný Ing. F. G. ako jediný vo svojej výpovedi na rozdiel od týchto svedkov popiera uskutočnenie prvého zo stretnutí v Košiciach, hoci uskutočnenie tohto stretnutia potvrdzuje aj svedok Ing. Š., ktorého obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu označil za jediného objektívneho svedka v predmetnej veci. Rovnako tak svedkovia Y., P. a S. vo svojich výpovediach potvrdili, že to, že zo strany obžalovaného Ing. F. G. nešlo o stávkú, ale o úplatok, vyhodnotili z toho, že obžalovaný im v súvislosti so „stávkou“ opakovane hovoril, že sú na neho tlaky v NBS, ktoré sa pokúsi zastaviť a zvrátiť uvalenie nútenej správy na V. X.. Neobstojí preto v tomto smere tvrdenie obžalovaného, že malo ísť o stávkú „o nič“, keďže všetci svedkovia, vrátane svedka Š., potvrdili, že predmetom „stávky“ malo byť vyplatenie sumy 2 000,- eur. Najvyšší súd v tejto súvislosti dopĺňa, že nie je zrejmé, aký dôvod by mal obžalovaný na to, aby so svedkami Y., S. a P., s ktorými neudržiaval priateľský, kamarátsky ani akýkoľvek bližší mimopracovný vzťah a vo vzťahu k nim vystupoval v pozícii dohliadajúceho subjektu, uzatváral stávkú, predmetom ktorej malo byť zjedenie steaku.

Rekapitulujúc všetky už uvedené dôkazy najvyšší súd ďalej dopĺňa, že obžalovaný v postavení verejného činiteľa - dohliadajúceho orgánu nad činnosťou poisťovne V. X., v ktorej boli svedkovia Y., P. a S. vrcholnými predstaviteľmi, inicioval opakovane mimopracovné stretnutia, ktoré vzhľadom na ich predchádzajúce vzťahy (nie hlbšej kvality ako pracovné), ako aj obsah rozhovorov, ktoré počas týchto stretnutí viedli (len problémy poisťovne), viedli ako prvostupňový, tak aj odvolací súd k jednoznačnému záveru, že príčinou týchto stretnutí neboli priateľské alebo kamarátske posedenia, ale výlučne riešenia problémov spoločnosti V. X.. Počas debaty obžalovaný sústavne zdôrazňoval tlak na jeho osobu zo

strany vedenia NBS, osoby však nešpecifikoval, aby tým zdôraznil svoje postavenie v procese obmedzovania postupov poisťovne V. X. v záujme ochrany jej klientov. Tým navodil dostatočne vhodnú atmosféru stretnutí k tomu, aby dokázal odôvodniť následne navrhnuté „stávky“ týkajúce sa zjedenia steaku do 1 hodiny. Tieto mali so zreteľom na vzťahy obžalovaného a svedkov Y., S. a P., ako aj stanovisko týchto svedkov k navrhovaným stávkam, najmä pri prvom stretnutí v Košiciach, pri ktorom bez zjedenia steaku obžalovaný zinkasoval najprv 1 000 eur od svedka Y. a následne si vypýtal ďalších 1 000 eur od svedka P., ktorý ich bol vybrať z bankomatu, a to napriek tomu, že obaja svedkovia zdôrazňovali vplyv - škodlivosť zjedenia kilogramového steaku na zdravotný stav obžalovaného a z toho dôvodu boli ochotní stávku prehrať a vyplatiť sumu, o ktorú sa stavili aj bez konzumácie steaku. Túto situáciu potvrdzuje aj ďalšie stretnutie v Košiciach, na ktorom tiež trval obžalovaný napriek tomu, že vedel o nesúhlasnom stanovisku z predchádzajúceho posedenia so svedkami Y.J. a P.. Na tomto stretnutí obžalovaný Ing. F. G. zjedol steak v časovom limite do 1 hodiny a napriek tomu, že pri prvom stretnutí zinkasoval 2 000 eur, hoci steak nezjedol, neurobil priateľské gesto vo vzťahu k svedkom a nevzdal sa vyplatenia ďalších 2 000 eur, ale ich bez problémov prijal. To bol ďalší dôvod, pre ktorý odvolací súd uveril pravdivosti výpovedí svedkov Y., S. a P. a nepravdivosti výpovede obžalovaného, že išlo len o prostú stávku bez akéhokoľvek pracovnoprávneho pozadia. Toto hodnotenie dôkazov je zavŕšené ďalším momentom obsiahnutým vo výpovedi svedka Y.Á., podľa ktorého si mal obžalovaný Ing. F. G. vyžiadať počas fajčiarskej prestávky od tohto svedka ďalších 10 000 eur, s tvrdením, že za 4 000 eur toho veľa vybaviť nevie.

V súvislosti s návrhom obžalovaného Ing. F. G. na výsluch svedka Ing. I. O., zástupcu NBS k objasneniu všetkých relevantných okolností súvisiacich s vyhlásením nútenej správy nad poisťovňou V. X. sa najvyšší súd stotožnil s názorom Špecializovaného trestného súdu o odmietnutí vykonania výsluchu tohto svedka. Predmetom obžaloby podanej na obžalovaného Ing. F. G. totiž nebolo vyhlásenie nútenej správy nad spoločnosťou V. X., ale prijímanie úplatku zakrývaného „stávkou.“ Zo žiadneho z vykonaných dôkazov pritom nevyplýva, že by sa svedok Ing. O. mal niektorého zo stretnutí medzi obžalovaným Ing. G., svedkom Š. a svedkami Y., S. a P., na ktorých obžalovaný Ing. F. G. prijal úplatok, zúčastniť, preto nie je zrejmé, k objasneniu akých skutočností súvisiacich so skutkami, pre ktoré bol obžalovaný trestne stíhaný, by výpoveď tohto svedka mala viesť.

Pokiaľ ide o výrok o treste a jeho odôvodnenie, jeho preskúmaním najvyšší súd nezistil žiadne pochybenie Špecializovaného trestného súdu. Najvyšší súd, rovnako ako Špecializovaný trestný súd nezistil existenciu dôvodov na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 Trestného zákona. Za tento nemožno považovať ani obžalovaným uvádzaný zhoršený zdravotný stav, pretože tak ako vyplynulo z jeho vyjadrenia i z predložených lekárskeho správ, jeho zdravotný stav je od roku 2018, po operácii, stabilizovaný. Navyše, podľa vyjadrenia na verejnom zasadnutí, ako aj predložených lekárskeho správ, zhoršeným zdravotným stavom trpí minimálne od roku 2016, teda aj v čase spáchania skutku, pričom ani táto skutočnosť mu nebránila v uzatvorení „stávky“ o zjedenie kilogramového steaku, čo preňho nepochybne mohlo znamenať zdravotné riziko, na ktoré napokon poukazovali aj svedkovia, ktorí ho od zjedenia steaku odhovárali, hoci o jeho zdravotnom stave s najväčšou pravdepodobnosťou nevedeli.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.